

PSIHOLOGIE · PSIHOTERAPIE

STUDII DE CAZ

Colecție coordonată de
Simona Reghintovschi

Susanna Abse

SPUNE-MI ADEVĂRUL DESPRE IUBIRE

13 POVESTIRI DIN CABINETUL TERAPEUTULUI

Traducere din limba engleză de
Mihaela Olinescu

Editori:
SILVIU DRAGOMIR
VASILE DEM. ZAMFIRESCU

Director editorial:
MAGDALENA MĂRCULESCU

Redactare:
VICTOR POPESCU

Design și ilustrație copertă:
FABER STUDIO (ADELINA BUTNARU)

Director producție:
CRISTIAN CLAUDIU COBAN

Dtp:
EUGENIA URSU

Corectură:
DUȘA UDREA-BOBOREL
LORINA CHIȚAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ABSE, SUSANNA

**Spune-mi adevărul despre iubire : 13 povestiri din cabinetul
terapeutului** / Susanna Abse; trad. din lb. engleză de Mihaela Olinescu. -
București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1881-6

I. Olinescu, Mihaela (trad.)

159.9

Titlul original: **Tell Me the Truth About Love: 13 Tales from the Therapist's
Couch**

Autor: Susanna Abse

Copyright © Susanna Abse 2022
All Rights Reserved

First published as TELL ME THE TRUTH ABOUT LOVE: 13 TALES FROM
THE THERAPIST'S COUCH in 2022 by Ebury Press, an imprint of Ebury
Publishing. Ebury Publishing is part of the Penguin Random House group of
companies.

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1881-6

Pentru Paul, cel care mă însoțește în căutarea adevărului

„Îi tratăm pe cei din jur așa cum am fost și noi tratați.“
– John Bowlby

Cuprins

- 9** Introducere
- 13** Partea întâi — Legături fragile
- 15** Victoria și Rupert refuză să iasă din casa de păpuși
- 22** Jack și Jill se rostogolesc la vale
- 49** Kristof continuă să-și sărute broscoiul
- 72** Soarta conspiră și Rapunzel își coboară pletele
- 95** Bear învață despre „Frumoasa și Bestia”
- 107** Partea a doua — Trădarea
- 109** Kamal descoperă cine a dormit în patul lui
- 130** Rhoda mușcă din mărul otrăvit
- 140** Don Juan se maturizează și se așază la casa lui
- 157** Scufița Roșie îl apără pe lupul în haine de oaie
- 175** Partea a treia — Sânge din sângele tău
- 177** Bina și Shapiro scot din pălărie un copil
- 202** Gabrielle și Johannes suflă și dărâmă casa de paie, apoi o reconstruiesc
- 223** Kelly Anne devine mama vitregă cea rea

10	239	Reggie și Lawrence joacă „măgărușul la mijloc”
	257	Postfață
	259	Mulțumiri

Introducere

Relația de cuplu reprezintă subiectul principal al acestei cărți, așa cum este și cea mai importantă parte a vieților noastre. Ne naștem dorindu-ne să ne apropiem de alții și să relaționăm cu ei; fiecare dintre noi, deși nu a crescut neapărat cu doi părinți, are o structură internă profundă bazată pe ideea de legătură intimă. În ciuda progreselor tehnologice, întotdeauna este vorba despre un spermatozoid și un ovul, despre un sfârc și o guriță — e vorba despre întâlnirea a două corpuri și a două minți. Noi, ființele umane, nu putem face copii de unii singuri și, chiar dacă am putea, dorința de „relații intime” și interacțiune umană tot ar rămâne. Suntem programați pentru iubire.

Acest sentiment al conectării se află la baza multora dintre visele și fanteziile noastre și determină structura narativă a basmelor, despre care Carl Gustav Jung considera că dezvăluie ceva despre bazele naturii umane. Este motivul pentru care am scris această carte sub forma unei serii de alegorii psihanalitice, având titluri de basme. Prin intermediul acestor povești încerc să clarific unele dintre temele universale și eternele dileme cu care ne confruntăm în relații — sunt acele lucruri care leagă cuplurile, dar care, mult prea des, le și despart.

Dorința intensă de transformare reprezintă principalul motiv care adesea îi aduce pe oameni la terapie și tot ea se află și la baza basmului, unde se ajunge la un final fericit doar după ce protagonistul depășește obstacole și dificultăți uriașe. Bineînțeles, psihoterapia nu transformă broscoiul într-un prinț; totuși, încearcă să-l poarte pe pacient într-o călătorie la capătul căreia el înțelege că broscoiul și prințul sunt două jumătăți ale aceleași persoane, iar „transformarea” vine apoi tocmai din acceptarea acestui lucru. Cu toate acestea, unii pacienți caută o rezolvare rapidă — o poțiune magică — și sunt dezamăgiți când descoperă că aceasta nu există.

Studiile de caz prezentate în această carte pleacă de la mai bine de 35 de ani de practică și de la zeci de mii de ședințe cu multe sute de pacienți cât se poate de reali. Pentru mine este foarte important ca pacientul să se simtă în siguranță, știind că ceea ce-mi spune este și va rămâne strict confidențial. Așadar nu am scris despre persoane anume, pe care le-am avut în terapie. Cititorii vor întreba: „Dar atunci, mai sunt adevărate aceste povești?” Răspunsul este că sunt „adevărate” așa cum și basmele sunt „adevărate”. Scopul lor e să dezvăluie un adevăr mai profund despre condiția umană. Fiecare capitol spune o poveste care reprezintă probleme și tipare de comportament pe care le-am văzut în diferite forme, iar și iar. Deși nu se referă la niște pacienți anume, fiecare poveste oferă adevăruri despre nevoia umană de celălalt, despre realitatea vulnerabilității noastre, despre inevitabilitatea dependenței și despre teama de ea.

Când analizăm relațiile de dragoste, este esențial să ne întrebăm: ce *este* adevărul? Filosofii descriu adevărul ca fiind acordul cu realitatea, numai că realitatea este subiectivă: realitatea mea este diferită de a ta, iar a ta e diferită de a mea. Atrag atenția

asupra acestui lucru fiindcă această întrebare reprezintă punctul central al terapiei de cuplu. În cadrul tratamentului, mulți descoperă nu doar că au ascuns adevărul de alții, dar că s-au mințit și pe ei înșiși — căci să fim sinceri cu noi înșine înseamnă de obicei să ne confruntăm cu niște adevăruri dureroase pe care adesea le evităm. Astfel, există două aspecte privind „adevărul” într-un cuplu: primul se referă la confruntarea cu propriile sentimente și la cunoașterea propriilor experiențe; al doilea se referă la acceptarea sentimentelor partenerului tău și la înțelegerea experienței *lui*. Problema este dacă aceste două adevăruri pot coexista, fără ca unul să amenințe să-l anuleze pe celălalt.

Celor mai mulți oameni care trăiesc în cuplu le ia ceva timp până să devină curioși, adică până să se arate interesați de modul în care poate că adevărul lor interior nu reflectă o realitate obiectivă, ci este, cel puțin în parte, o reflectare a propriei experiențe câștigate în familia de origine. Dar atunci când partenerii devin curioși, mai puțin defensivi, și se deschid în privința sentimentelor, ei se pot redescoperi unul pe celălalt; atunci își face apariția un alt-fel de adevăr — unul care este împărtășit și care creează o nouă poveste. Nu este o conștientizare pur și simplu intelectuală sau cognitivă, ci mai degrabă un proces emoțional. Așa cum a spus Jung: „Să nu ne creăm impresia că putem cunoaște lumea doar prin intelect; o înțelegem tot atât de mult *prin sentiment*. De aceea, judecata intelectului nu reprezintă decât cel mult o jumătate de adevăr”.¹

Jung a fost înțelept — ca psihoterapeut, am învățat de la el că toate experiențele noastre sunt influențate și modelate de experiențele anterioare. Abordăm orice nou eveniment sau

¹ Carl Gustav Jung, *Tipuri psihologice (Opere complete, vol. 6)*, Editura Trei, București, 2004, p. 513.

14 nouă relație plini de preconcepții — nu ne eliberăm niciodată de aceste influențe; deși ne imaginăm poate că suntem imparțiali, martori obiectivi ai vieților noastre, nu suntem deloc așa. Trecutul continuă să trăiască în prezent.

Deci, în terapia de cuplu, scopul este să căutăm adevărul —, nu să îl deținem! Mai degrabă, este un proces de dezvăluiri în cadrul cuplului, ducând la descoperiri care, la rândul lor, generează înțelegere și, uneori, transformare. Sper că prin scrierea acestei cărți îi pot ajuta pe cititori să capete o înțelegere (insight) mai profundă și mai bogată a lor și a propriilor relații. Terapia de cuplu este în general despre a afla lucruri despre tine și la partenerul tău, lucruri care au fost ascunse în spatele unor diverse presupuneri. Este despre a abandona un set de „adevăruri“ și a deveni deschis la o înțelegere împărtășită a celuilalt — acesta este adevărul despre dragoste.

Partea întâi

Legături fragile

Niciodată nu suntem mai lipsiți de apărare în fața suferinței decât atunci când iubim.

– SIGMUND FREUD, „DISCONFORT ÎN CULTURĂ”¹

Toți oamenii sunt fragili, indiferent dacă noi pretindem toată viața că nu este așa. Ne naștem neajutorați și acea experiență a neajutorării nu este uitată. Are ecouri în viața noastră și ne deranjează în miezul nopții, atunci când sinele nostru adult a adormit.

Singura noastră formă de apărare reală în fața fragilității umane este reprezentată de alți oameni. Oameni cu mâini care ne ridică; oameni cu brațe care ne susțin; oameni cu minți care ne înțeleg. Fără aceasta, suntem singuri — și nicio ființă umană nu este menită să trăiască așa. Dar ceilalți oameni ne și amenință;

¹ Sigmund Freud, „Disconfort în cultură”, în *Studii despre societate și religie (Opere esențiale, vol. 9)*, Editura Trei, București, 2010, p. 247.

16 ne aduc aminte de momentele când ne-au scăpat din mâini, când brațele lor nu ne mai țineau cu blândețe, ci cu asprime, și ne reamintesc de clipele când nu am fost înțeleși. Așa se face că, atunci când e vorba despre dragoste, ne blindăm împotriva acestei fragilități, fiindcă ne e teamă.

Victoria și Rupert refuză să iasă din casa de păpuși

Unele cupluri sunt șocant de copilăroase. Se ciondănesc și se ceartă, se răstesc și se plâng, și nu le place decât să aibă un public pe care să-l câștige de partea lor. Odată ce și-au epuizat toți prietenii, un terapeut de cuplu se dovedește adesea de folos!

Am colegi care lucrează în formatul terapiei individuale și insistă că nu și-ar dori niciodată să lucreze cu un cuplu, fiindcă i-ar enerva certurile. Îmi aduc aminte că acum mulți ani predam un seminar și un student terapeut s-a înfuriat foarte tare din cauza materialului pe care îl prezentam. Exasperat, a întrebat: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu se despart pur și simplu dacă nu se pot înțelege?” A generat niște aplauze scurte și aprobare din partea celorlalți terapeuți aflați în formare.

Poate că dezaprobăm cuplurile care se ceartă sau se poartă ca niște copii, dar mie mi se pare că tocmai aceasta definește un cuplu: faptul că o relație intimă este una dintre puținele forme în care este acceptabil ca adulții să regreseze. Unde altundeva putem să ne prostim? Să spui cuiva „plăcințică” sau să te alegi cu cine știe ce alinturi? Pe cine mai poți stropi cu apă sau chiar cu ketchup, în joacă? Cine altcineva ți-ar citi? Ți-ar cânta? Te-ar

18 ține în brațe și te-ar mângâia? Este poate unul dintre paradoxurile vieții că norma este ca părinții să împartă căldura unui pat, în timp ce copiii, după prima copilărie, sunt învățați să doarmă singuri. Când suntem într-un cuplu, ne putem întoarce în acest univers de joacă și atingere, care în general ne este interzis în viața adultă.

Aproape toate relațiile de dragoste intimă au atribute ale copilăriei: folosim cuvinte de alint unii cu alții și ne cuibărim unul lângă altul, ne mângâiem și ne jucăm. Chiar dragostea fizică oferă ocazia pentru mângâieri și supt, și gâdilă, și explorări într-un mod pe care viața adultă în general nu îl oferă. Recent, pe o plajă din Grecia, am urmărit cum partenerii dintr-un cuplu băgau fire de iarbă unul în nasul celuilalt — testând cât timp putea suporta fiecare. Izbucnind în râs, am observat cât de îndrăgostiți erau și cât de mult îi lega caracterul lor copilăros.

Dar, deși știi bine aceste lucruri, trebuie să mărturisesc că există cupluri al căror comportament infantil este atât de regresiv și de distructiv încât devine greu de suportat chiar și pentru o veterană ca mine.

Victoria și Rupert erau extrem de dificili. Aveau spre 40 de ani, erau frumoși, bogați și inteligenți, dar, repet, extrem de dificili. Fiecare dintre ei putea fi dezarmant de încântător, dar împreună erau un coșmar. Mulțimea de petreceri ruinate, vacanțele întrerupte și discuțiile telefonice printre lacrimi, noaptea târziu, îi făcuseră pe prietenii lor să renunțe la ei, așa că au apărut în cabinetul meu, gata să mă facă să trec printr-o experiență similară.

Eu, totuși, după atâtea ore petrecute ascultând cupluri care se războiau în același mod, știam că trebuie să am o abordare diferită. Au existat crize de nervi și lacrimi în timpul ședințelor

de terapie cu Victoria și Rupert. Am primit telefoane și e-mailuri teatrale între ședințele terapeutice, când fiecare îmi trimitea mesaje sau când eram co-părtașă la e-mailurile pe care le schimbaseră între ei. Uneori eram inclusă în aceste schimburi și mi se cerea să mă pronunț de parcă eram o judecătoare. Amândoi erau convinși că aveau dreptate și apelau la mine, cu ochii plini de lacrimi, ca să le validez punctul de vedere. Veneau la fiecare ședință după ce nu își vorbiseră câteva zile și apoi, în fiecare joi, în cabinetul meu, se împăcau până la urmă și plecau împreună, râzând și zâmbind ca niște copii neastâmpărați.

Sunt unele cupluri care, în mijlocul unei certți, își manifestă indignarea față de ceea ce ei simt ca fiind acuzații nedrepte și distorsiuni ale adevărului din partea partenerului. „Dacă aș avea o înregistrare video, s-ar vedea că am dreptate. Pur și simplu nu așa s-a întâmplat!”, țipă ei, fiecare văzând totul din propria perspectivă — o perspectivă care este distorsionată și modelată de experiențele trecute care adesea includ traume, neglijare și abuz. Și de-aici apare confuzia, care face dificilă diferențierea sentimentelor de fapte. Cu cât un partener devine mai furios și mai supărat, cu atât va face mai multe presupuneri despre motivele și intențiile celuilalt.

Speram că, printr-o muncă atentă, Victoria și Rupert vor putea rupe acest ciclu și vor începe să devină curioși. Curioși față de sine, dar și în privința celuilalt. Presupunerile pe care le făceau unul despre altul, împreună cu agitația pe care o creau pentru a evita să se simtă triști, îi determinau să repete un ciclu de furie, trădare și împăcări pasionale. Și, deși uneori păreau stimulați de toate acestea, vedeam că, dincolo de zgomot, erau disperați și lipsiți de speranță, fiindcă nu se simțeau niciodată înțeleși sau în siguranță. Știam că, dacă era să se schimbe ceva,

20 era nevoie să fie deprimăți, să recunoască faptul că relația lor nu era o casă de păpuși unde mobilele puteau fi deranjate, iar figurinele, răsturnate fără consecințe sau probleme. Voiam să simtă cât de serioasă și de tristă era situația. Voiam să vorbească despre temerile lor. Pe scurt, voiam să fie altfel.

Dacă era corect să vreau toate aceste lucruri, este foarte discutabil. Ar trebui ca un psihoterapeut să aibă obiective atât de clare pentru pacienți? Nu este sarcina noastră să facilităm ce își doresc pacienții, nu ce vrem noi pentru ei? Știam asta, desigur, deci cum puteam supraviețui frustrării de a lucra cu Victoria și Rupert? Cum puteam suporta ședințele nesfârșite de certuri meschine și împăcări euforice? Și când, după cum întrebase studentul meu pe bună dreptate, este momentul să spui „stop” într-o relație?

Am început să mă gândesc la un alt cuplu pe care îl văzusem cu mulți ani înainte. Roly și Clive erau foarte tineri când au venit la mine, 23 și respectiv 24 de ani. Și ei aveau suișuri și coborâșuri pline de pasiune, despărțiri și împăcări repetate. Orice lucru minor declanșa amenințări reciproce de a încheia relația și nu știam niciodată la ce să mă aștept de la săptămână la săptămână. I-am încurajat cu fermitate să ia în serios lucrul cu mine, dar părea ceva imposibil. După câteva săptămâni în care nu veniseră și în care se adunaseră facturi neplătite și mesaje disperate, le-am sugerat într-un e-mail că poate nu erau pregătiți pentru terapie și că ar trebui să mă contacteze când simțeau că își pot lua un angajament ferm față de procesul terapeutic.

Cât de ironic! Angajamentul era, desigur, exact problema cu care se confruntau Roly și Clive. Amândoi erau prea speriați ca să-și asume într-adevăr angajamentul față de relația lor și amândurora le era imposibil să se dedice terapiei.

M-am întrebat: oare asta era și problema pentru Victoria și Rupert? Aveau ceva ani în plus față de Roly și Clive și, deci, miza era semnificativ mai mare. Pe de altă parte, aveau resurse financiare suficiente ca să joace aceste jocuri, într-un mod chiar mai dramatic.

Într-o marți, o zi posomorâtă de februarie, m-am chinuit să ajung la lucru cu o răceală puternică. Victoria și Rupert erau ultima programare a zilei și, extenuată, speram în secret că vor anula, ca să mă pot duce acasă, să mă bag în pijama. Ora 18 a venit și a trecut, și începeam să mă gândesc să-mi iau haina când, cu o întârziere de un sfert de oră, s-a auzit interfonul. Au intrat agitați, deschizându-și fermoarele la jachetele matlasate asortate și, fără nicio pauză, s-au apucat să vorbească despre cea mai recentă ceartă.

Se pare că fuseseră la schi într-un weekend prelungit în Zermatt, Elveția. În a doua zi, Victoria a fost jiginită când Rupert a comentat provocator că fundul ei arăta cam mare în salopetă. Imediat, Victoria a închiriat o mașină și a condus cinci ore pentru a se întâlni cu prieteni care schiau în Saint Moritz. Muritorii obișnuiți ar fi fost nevoiți să rămână pe loc și să găsească o soluție, dar, fiind impulsivă și bogată, Victoria nu era obligată să facă asta. Își putea demonstra punctul de vedere în cel mai teatral mod posibil, lăsându-l pe Rupert singur pe pârtie.

Acest tip de *acting out*, de „trecere la act”, este foarte antiterapeutic. Terapia este despre a analiza lucrurile, despre a suporta sentimentele, a tolera disconfortul și a-ți confrunta temerile. Victoria și Rupert păreau decisi să nu se dedice acestui proces.

Exista totuși un lucru pe care amândoi și-l doreau mai mult decât orice altceva, și, când vorbeam despre asta în cadrul ședințelor, rămâneau tăcuți și neclintiți în timp ce cuvintele mele

22 pătrundeau în ei, făcându-se ecoul dorinței lor intense de a întemeia o familie. De a fi o familie. Ceva ce niciunul dintre ei nu avusese. Nu voi intra în detalii privind familiile din care proveneau. Tu, cititorule, îți poți imagina, sunt convinsă, circumstanțele lipsei de atenție din copilăriile lor. Mulți bani și foarte puțină grijă. Trimiși de mici la internate prestigioase. Multe răsfățuri care nu compensaseră lipsa de atenție și de dragoste reală. Multe vacanțe și gesturi grandilocvente, dar fără stabilitate. Era foarte dureros dacă te opreai o clipă să te gândești la asta. Doar că ei nu voiau să se gândească la aceste lucruri.

În cadrul ședințelor, pe măsură ce treceau săptămânile, au existat despărțiri și împăcări devastatoare repetate. Eram fermă și îi opream din ciondăneală, apoi încercam să îi conectez la cât de trist era totul. Cât de trist era că pierduseră zile pe care ar fi putut să le petreacă împreună atunci când plănuiseră să meargă la teatru sau la Paris, Roma sau Zermatt. Cât de triste erau toate evenimentele anulate sau toate ocaziile pierdute. Vorbeam despre toate aceste pierderi și despre irosirea celor mai profunde speranțe ale lor și, încet, foarte încet, au început să se dezghețe, să manifeste o tristețe reală și să revină unul la celălalt după fiecare ceartă mai repede decât o făceau în trecut.

Copiii iubesc casele de păpuși; o casă de păpuși este un loc în care domină fantezia, iar copilul poate fi atotputernic și în control. Victoria și Rupert, care erau atât de fragili în interior, voiau să pretindă că erau indestructibili, dar bineînțeles că nu erau.

Certurile în cuplu sunt inevitabile. Disputele sunt nu doar inevitabile, ci importante. Poate mai important decât să cădem de acord este să lucrăm asupra dezacordurilor, astfel încât să ne găsim cu adevărat unul pe altul. Tu nu ești eu. Eu nu sunt tu. Și totuși, este dificil și dezamăgitor, dar în același timp interesant și

uneori incitant. Și dacă noi existăm doar într-o formă a lui „noi“, 23
atunci cine sunt eu?

Deci secretul pentru a fi un cuplu rezonabil de fericit nu este lipsa certurilor, ci să învățăm să ne împăcăm și să reparăm relația. Rupert și Victoria se împăcau destul de repede la începutul terapiei, dar nu reparau niciodată nimic, nu învățau nimic niciodată. Era doar o reparație frenetică, pentru a evita să simtă, să reflecteze și să-și cunoască suferința.

Jack și Jill se rostogolesc la vale

Jack nu putea mânca nimic gras,
Soția lui doar lucruri cu grăsimi dorea;
Și tot prânzind cei doi, așa,
Platoul pân' la urmă ei l-au ras.

– POEZIOARĂ PENTRU COPII

Căsnicia și relațiile pe termen lung ne pot ajuta să ne dezvoltăm și să creștem. Susținerea și, într-adevăr, frustrarea care vin din relații ne ajută să ne maturizăm. Așa că, atunci când un cuplu vine la terapie, motivul este adesea că acest proces de maturizare s-a blocat sau a înghețat, iar cuplul, în loc să vadă că relația lor îl ajută să înflorească, se descoperă prins în tipare de emoții și comportamente distructive. Terapia de cuplu poate debloca situația, ajutând cuplul să revină într-o călătorie mai creativă prin ciclul vieții, incluzând faptul de a avea copii, a-i crește și a-i așeza pe un drum în viață, a avea o carieră, prieteni, a gestiona ieșirea la pensie și, desigur, în timp, faptul de a se confrunța cu bătrânețea și moartea. Pentru unele cupluri, a căror relație nu s-a maturizat, s-a ajuns la această stare de blocaj din cauza evitării oricărui conflict.

Îmi aduc aminte de un caz mai vechi, poate de acum 30 de ani, care m-a făcut să înțeleg acest aspect. Ambii erau artiști și locuiau la țară, într-un loc liniștit și izolat, deși nu era departe de Londra. O să le spun Jack și Jill¹. Erau un cuplu mai în vârstă, fără copii și fără dorința de a avea copii. Pe măsură ce am ajuns să-i cunosc, am tras concluzia că motivul era că ei înșiși se simțeau copii; niște copilași pierduți în pădure.

În acea vreme, eram o proaspătă terapeută care lucra ca stagiară în clădirea unei clinici mari, parte a NHS (Sistemul Național de Sănătate din Marea Britanie). Nu era un loc foarte prietenos, dar eram dornică să respect multe reguli privind modul de desfășurare a ședințelor. În clinică, protocolul era că, atunci când așteptam pacienți, trebuia să telefonez recepționerei plictisite de la parter, care trimitea apoi cuplul către cabinetul meu, aflat trei etaje mai sus.

Era o marți după-amiază și îmi petrecusem dimineața în seminare și cu supervisorul meu, pregătindu-mă acum pentru prima ședință cu acest nou cuplu. Am închis fereastra biroului, m-am uitat la ceas și am văzut că era deja ora 14, așa că am sunat la recepție să văd dacă ajunseseră. Recepționera mi-a spus că sosiseră și că tocmai urcau. Nu știam mai nimic despre Jack și Jill, dar am așteptat cu nerăbdare lângă lift să-i întâmpin și să-i conduc în cabinet. Minutele au trecut și, când am văzut că se făcuse 14:10, am început să mă întreb ce se întâmplase cu ei.

Apoi, întorcându-mă spre scările de lângă lift, am văzut un cuplu mai în vârstă urcând încet către locul unde așteptam. Nu eram sigură că era vorba despre Jack și Jill, așa că am rămas toți

¹ Aluzie la poezia pentru copii „Jack and Jill”, în care un băiat și o fată se rostogolesc de pe un deal pe care încearcă să urce, cărând împreună o găleată de apă. (*N. red.*)